

VENNEN

1. ÅRGANG NUMMER 6 AUGUST 1949

INDHOLD:

Tre slags homoseksuelle	81
Axel Munthe om homoseksualitet	83
Homoerotisk litteratur	84
Billede af dansk mariner	87
Hvor er du? (Digt)	88
Omkring en anmeldelse	89
Vor enquete	91
Musikens magt	92
Meninger om en bog	94
Bidragsliste	96
Billede af dansk ung mand	97
James Cain fortæller	98
Natlivet på Rådhuspladsen	99
Naturlig opførsel	100
Den moralen er rar den	101
Fra livets arena	102
Udenlandsk litteratur	103
Fra vore afdelinger	104
Vi to. (Digt)	104

TRE SLAGS HOMOSEKSUELLE

Af Arent van Santhorst.

Variationen, differentieringen i naturen, kender ingen grænser, heller ikke indenfor homoseksualiteten. Alligevel synes det, som om man passende kan skelne mellem tre grupperinger af mere eller mindre beslægtede typer, grupperinger, som indbyrdes forstår hinanden dårligt, ja, som undertiden endog er hinanden mere eller mindre fjendtligt stemt.

Vi kan inddele de ægte *mandlige* homoseksuelle i de efterfølgende tre grupper: 1. De inverterede. 2. de paidophile og 3. en blandingsform, som vi kan kalde de almindelige homoseksuelle.

Først altså de inverterede, d. v. s. dem, der er »omstillede«. Det er disse homoseksuelle, der vækker mest opsigt gennem deres udprægede feminine væsen. Deres minespil, gang og især deres stemme er fuldkommen feminin. Navnlig deres høje stemme tyder på, at vi her har at gøre med en biologisk variation, et tredje køn, som ikke kan forklares ud fra psykologiske faktorer. Det er dem, der har det sværest i det praktiske liv. De søger ikke en partner, der er dem passivt indstillet. De ønsker selv at blive søgt og fundet. Deres ideal er *manden*. Det er de mænd, der smykker sig med kvindelige øgenavne: Lola af Tosca, Marie Antoinette eller madame Sympathie. Andre bærer mere mysteriøse navne: »Korsets tegn« eller »Skuddet i natten«.

De råder over en ubegrænset slagfærdighed og en aldrig faldende humor. Det er næsten unødvendigt at nævne, at de er dygtige til alle kvindelige sysler. De hækler, strikker og broderer. Sædvanligvis vælger de også en kvindelig beskæftigelse. Man finder dem som damefrisører og dameskræddere, husassistenter og pensionatsværtinder, kunsthåndværkere og modekunstnere. Den kendsgerning, at de udøver et antal funktioner, som den heteroseksuelle mand ikke har lyst til, og som de heteroseksuelle kvinder åbenbart savner skabertrang til, gør de inverterede samfundsmæssigt anvendelige. Ved siden af alle de trusler, som de dagligt er undergivet, har de eet privilegium fremfor deres øvrige føllesfæller: De er ikke truet af de bekendte paragraffer i straffeloven. For det første er de passive, og for det andet har de ingen interesse i den opvoksende slægt.

Ved overgangen til den anden gruppe, paidophilerne (det er oldgræsk

og betyder ordret »drengeelskere«) er det nødvendigt at sige, at denne betegnelse egentlig ikke er ganske rigtig. Det seksuelle står nemlig hos dem absolut ikke i forgrunden. Er de inverterede af elskerindetypen, så er de paidophile af modertypen. Og ligesom moder og elskerinde kommer dårligt ud af det sammen, så forstår de inverterede og de paidophile i almindelighed hinanden dårligt. Samfundsmæssigt har de paidophile det for det meste lettere end de inverterede. De afviger ikke fra de heteroseksuelle mænd. Deres stemme, minespil, bevægelser og gang afviger ikke fra de ordinære mænds.

Den paidophile er stærkt bundet til et bestemt ideal, som han holder fast ved livet igennem, og som er bundet ved en bestemt alder og et bestemt ydre. Idealet er i virkeligheden stadig de gamle grækere. Genstanden må stedse være »kalos kai agathos«: smuk og god, og behøver i almindelighed heller ikke at være en følelsesfælle. Den paidophile kan livet igennem ofre sig for en heteroseksuel yngre ven. Han er en født opdrager og finder mere sin belønning i de gode resultater af opdragelsen, end i det at blive genelsket. Professor Sigmund Freud hævdede — ud fra den kendsgerning, at de homoseksuelle viser sig at være fremragende opdragere — at enhver god pædagog må nære latente homoseksuelle følelser! Den paidophile er den fødte opdrager, fordi han ved siden af det maskuline element, også har det moderlige element i sig. Man finder dem da også som lærere og undervisere og på alle steder, hvor ungdommen bliver oplært og opdraget.

Vi kunde kalde de paidophile for de mest ægte homoseksuelle, fordi de er mest immune overfor det andet køn. De inverteredes venskaber med heteroseksuelle kvinder er ukendt hos de paidophile. De er uimodragelige for kvinder. Det feminine frastøder dem ubetinget. Det er ikke den feminine unge mand, der interesserer dem, men den maskuline. Dette var også tilfældet i den græske homoerotik. Af denne grund er det ikke tilfældigt, at spejderbevægelsen opstod i England, da englænderne alene af alle europæiske folk indførte Mentor-pupil-forholdet i skoler og universiteter. Platonismen hos denne anden gruppe homoseksuelle har haft meget mere indflydelse, end de heteroseksuelle er sig bevidst eller vil erkende.

Om den tredje gruppe homoseksuelle — den, vi har kaldt *de almindelige homoseksuelle* — behøver vi ikke at sige meget. De er ikke udtalt

inverterede, heller ikke udtalt paidophile. Hverken udseende eller alder har nogen overvejende betydning for deres valg af en ven. Kærlighed og gensidig troskab spiller den fornemste rolle hos dem, og venskaber, der varer fra 30 til 40 år, hører hos dem ikke til sjældenhederne. Vi træffer disse »normale« homoseksuelle i alle samfundsklasser.

Det kan til slut være på sin plads at gøre opmærksom på den kendsgerning, at der hos de homoseksuelle intellektuelle er en stærk forkærlighed for de historiske videnskaber. Frem for alt interesserer kulturhistorie dem: Kunsthistorie, musikhistorie og litteraturhistorie. Man træffer homoseksuelle blandt kunsthistorikere, kunsthandlere og kunstsamlere, blandt arkæologer, heraldikere og genealoger. Måske spiller her muligheden for at kunne distancere sig fra dagliglivets hårde virkelighed en hovedrolle, og dette at kunne fortabe sig i en skøn fortid, der byder rigelig lejlighed til at bearbejdes af ens egen rige fantasi. Som en genealog sagde: »Fordi vi ingen efterkommere har, kaster vi os så meget ivrigere over vore forfædre«.

(Efter »Vriendschap«, forkortet).

AXEL MUNTHE OM HOMOSEKSUALITET

»Boken om San Michele«s verdensberømte forfatter skrev i 1928 i forbindelse med dette emne bl. a. følgende:

»Sikkert er det, at den nåværende formulering av loven beror på en rent gal oppfatning av den utålelige stilling, som mange av våre medmennesker befinner seg i uten egen skyld. — Hva kan årsaken være til den hurtige økning av homoseksualitet hos begge kjønn? Er vi de forvirrede tilskuere til en ny fase av utviklingen, med en langsom sammen-smeltning av to forskjellige kjønnstyper til ett nytt, hittil ukjent eksempel, den siste levning av en dødsdømt rase på en utlevd planet, det manglende ledd mellom Homo Sapiens av i dag og den gåtefulle Super-Homo av i morgen?«

Den største og ædleste lyst, man kan have i denne verden, er at opdage nye sandheder, og den næste er at afryste gamle fordomme.

Frederik den Store.

☆

Døm ingen, før du har været i hans sted.

Goethe.

HOMOEROTISK LITTERATUR

Vore læsere har været ualmindelig hjælpsomme med at sende oplysninger om homoerotisk litteratur, således at vi nedenfor kan offentliggøre en lang fælles liste over bøger på dansk. Desuden har vor medarbejder »Bjørn« medsendt en hel del supplerende oplysninger, som vi hermed aftrykker:

Det er vist vanskeligt at give en nøjagtig fortegnelse over homoseksuel litteratur, da der i de senere år er kommet så uendelig mange bøger, som just ikke decideret omhandler homoseksualitet, men hvori dog findes homoseksuelle personer. Der er også novellesamlinger, hvori forekommer enkelte noveller med homoseksuelt tilsnit, bl. a. *Sartre*: »Muren« og *Ole Juul*: »Efter regn«.

Af bøger, som ikke udpræget omhandler homoseksualitet, men som bringer bud til os ånds- og sjælsbeslægtede, vil jeg nævne *Herman Hesse*: »Sol og måne« og »Demian«, *Paul Brams* yndefulde, forfinede debutbog: »Hvad du drømte skønt«, *Lise Norden*: »— lang vej frem«, *P. Istrali's* bøger, *Aage Lotinga*: »De seksuelt afsporede«, *J. Fabricius-Møller*: »Kønslivet« og *Ove Brusendorff*: »Erotikens historie« (navnlig det 88 sider store kapitel om homoseksualitet i 3. bind).

Edv. Carpenter's bog: »Når kærligheden modnes« har et kapitel, et smukt og følt forsvar for os: »Det blandede køn«. Læs også *Sigbjørn Obstfelders* digt: »Venner« fra samlingen »Melodier«. Der findes også et rigt udvalg af bøger, som ikke er oversat til dansk. Jeg har også for år tilbage læst *Aae's* forbudte bog, som kan lånes på Statsbiblioteket.

Selvfølgerlig kan en forfatter ikke udelukkende behandle vort emne, men min skuffelse kan ikke beskrives over *Radclyffe Hall's*: »Adams æt«, som jeg troede var et sidestykke til »Ensomhedens brønd« — og så havde bogen intet med det emne at gøre. Jeg synes heller ikke altid, en forfatterinde opnår det tilsigtede, når der skrives om mandlig homoseksualitet.

Aage Dons har både i »Soldaterbrønden« og i den sidst udkomne »Frosten på ruden« en homoseksuel mand blandt personerne. I *Johanne Buchardt's* »Der går ingen vej tilbage« findes en homoseksuel modehandlerinde. Og sådan kunde der nævnes flere eksempler, hvor homoseksualitet behandles mere eller mindre i litteraturen. En liste over den mere deciderede homoerotiske litteratur bringes i det følgende.

FORTEGNELSE OVER BØGER

om homoseksualitet på dansk

- Balzac, H. de*: Pigen med de gyldne øjne. (Nærmere oplysninger mangler). (K.)
Bang, Herman: *Mikaël*. (Gyldendal). 390 s. 1904.
Cain, James: *Serenade*. (Nyt nordisk forlag). 228 s. 1938.
Capote, Truman: *Nye stemmer, nye steder*. (Branner). 160 s. 1948.
Carell, Emmy: Kan mænd undværes? (Galsters forlag, Thisted). 94 s. 1921 (K.)
Christiansen, Einar: *Thronfølger*. Skuespil. (Gyldendal). 192 s. 1913.
Daudet, Alphonse: *Sappho*. (Martins forlag). 168 s. 1911.
Duurloo, Ellen: *Dømt til undergang*. (Carit Andersens forlag). 223 s. 1945. (M.)
Edlund, Mårten: *Tag hvad du vil!* (Martins forlag). 288 s. 1946 (M.)
Elbe, Lili: *Fra mand til kvinde*. Lili Elbes bekendelser (Gyldendal). 183 s. 1931.
Engstrand, Stuart: *Buen og Pilen*. (Thorkild Becks forlag). 296 s. 1948.
Fahlberg, Carl Hansen: *Et barn blev korsfæstet*. (Fremad). 260 s. 1937—38. (M.)
I dag flytter vi — sa 'nissen. (Fremad). 388 s. 1939 (M.)
Fraenkel, E.: *De homosexuelle*. 1908. (Nærmere oplysninger mangler).
Frederics, Diana: *Diana* (Forlaget af 1939). 224 s. 1940 (K.)
Gide, André: *Den umoralske*. (Atheneum). 238 s. 1939 (M.) — Hvis hvedekornet ikke dør. (Atheneum). 304 s. 1943.
Hall, Radclyffe: *Ensomhedens brønd*. I-II (Jespersen & Pio). 244 + 244 s. 1929. (Flere oplag). (K.)
Hammerich, Clara: *Afsporet*. (Jespersen & Pio). 208 s. 1939. (K.)
Hirschfeld, Magnus: *Det tredie køn*. (»Ny Tid«s forlag). 16 s. 1928.
Holck, Agnete: *Et vildskud*. (Jespersen & Pio). 284 s. 1941 (K.)
Homophilos: *Hvorfor er vi sådan?* (»Vennen«s forlag). 12 s. 1949.
Houmark, Chr.: *Det syndens barn*. (Gyldendal). 178 s. 1908. — For Guds åsyn. (Gyldendal). 170 s. 1910. (M.)
Jacobsen, Jo: *Huset Hansen*. (Woel). 278 s. 1925. (M.)
Jensen, Thit: *Højeste ret*. (Gyldendal). 198 s. 1913.
Krusenstjerna, Agnes von: *Frøknerne von Pahlen*. I-VII. (Hasselbalch). Ialt 2570 s. 1944. (K.)
Larsen, Karl: *Daniel-Daniela*. (Levin & Munksgaard). 112 s. 1922.
Lehmann, Rosamond: *Svævende svar*. (Gyldendal). 324 s. 1943. (K.)
Maurier, Angela du: *Vivian*. (Branner). 256 s. 1942.
Neumann, Robert: *Syndflod*. I-II. (Jespersen & Pio). 240 + 200 s. 1930. (M.)
Nystrøm, Anton: *Om homoseksualitet og hermafroditisme*. Belysning af misforståede eksistenser. (Oplysningsforlaget). 48 s. 1932.
Olsen, Heinrich: *Under fire øjne*. Om homosexualitet. (Brandmoses forlag). 46 s. 1932.
Proust, Marcel: *Sodoma og Gomorrha*. I-II. (Martins forlag). 240 + 446 s. 1935.
Påhlman, Ingrid: *Hvorfor netop jeg?* (Carit Andersens forlag). 232 s. 1944. (M.)
Rosenkrantz, Palle: *Antinous*. (Skuespil). (Gyldendal). 84 s. 1909.

Rovsing, Leif: Det offentlige mod Leif Rovsing. (Eget forlag). 38 s. 1928.
Rubinson, Rudolf: Homoseksualitet. (Woel). 28 s. 1929.
Rud, Bent: Werner. (Nærmere oplysninger mangler).
Sartre, Jean-Paul: Ensom blandt mennesker. (Thaning & Appel). 292 s. 1946
 (M.) — Muren. (Folmer Christensens forlag). 222 s. 1946. (M.) — Galgen-
 frist. (Thaning & Appel). 350 s. 1947. (M.)
Simonsen, Konrad: Den ny Adam. I. (Martins forlag). 256 s. 1919. (M.)
Vidal, Gore: Byen og søjlen. (Eiler Wangels forlag). 235 s. 1949. (M.)
Wilde, Oscar: Dorian Grays billede. (Wienes forlag). 240 s. 1930.
Willy, Colette: Claudine-bøgerne (en hel serie). (Carit Andersens forlag) 1944.
Ypperstedt, Xerxes: Den foragtede kærlighed. (Funkis forlag). 448 s. 1935. (M.)

Bøger, der i linjens slutning er mærket (M) handler om mænd og (K) om kvinder. Hvar mærket mangler, har vi ingen oplysning modtaget herom. — Emmy Carell's bog er forbudt og udlånes end ikke af bibliotekerne (!) — E. Fraenkels bog er i »Erotikens historie« omtalt som »ganske irriterende og for oplysningssøgende mennesker en direkte skadelig og afskyvækkende bog«.

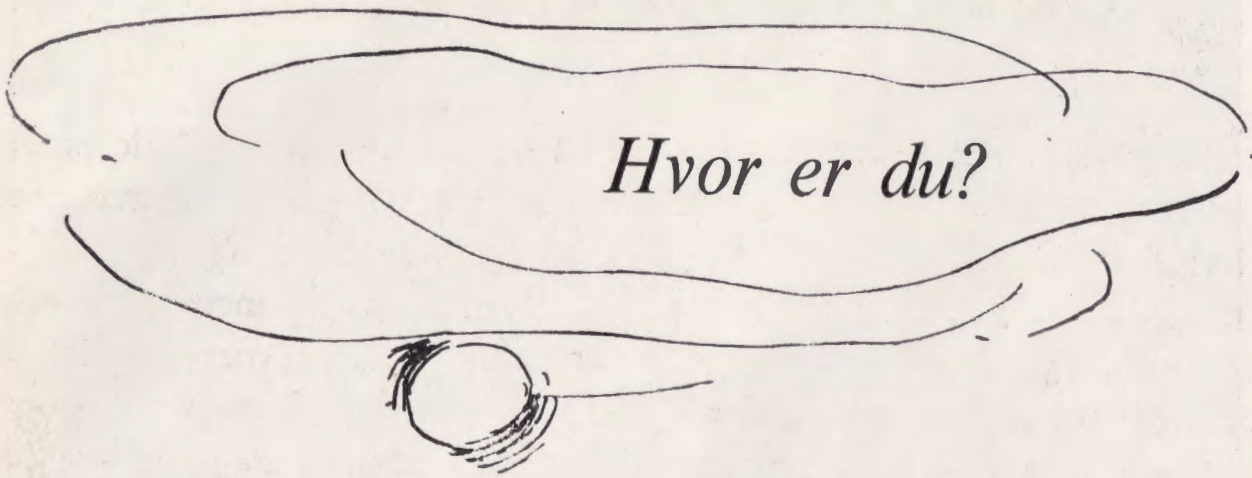
De fleste værker om seksualoplysning har udførlige kapitler om homoseksualitet, flere af dem ret forstående. Der kan også være grund til at nævne Jo Jacobsens »Seksualreform« (Funkis forlag 1932), Havelock Ellis: »Kønslivets psykologi« (Branner 1933), Van de Velde: »Egnet eller uegnet for ægteskab« (Branner 1934) og ikke mindst den meget interessante »Kjøn og karakter« af Otto Weininger (1905). Af skønlitterære bøger, hvor homoseksualitet glimtvis omtales, kan nævnes Knud Rasmussens: »Drengen Bertel«, Ernst Glaeser: »Fred« og Hans Fallada: »Har man een gang spist af blik tallerkenen«.

Vi håber hermed at have tilfredsstillet vore læsere i første omgang. Skulde der være glemt nogen bøger, modtager vi gerne oplysning herom.

Homophilos.

En af »Politiken«s medarbejdere fortalte engang følgende anekdote til en af vore læsere om dette blads gamle navnkundige redaktør Henrik Cavling. En eller anden fortalte Cavling, at der alene i København var 100.000 homoseksuelle. »Død og pine«, sagde Cavling og spyttede i papirkurven, »så må vi s'gu lave en særlig rubrik for dem i »Politiken«.« — Vi venter stadig på denne gode idé's udførelse, men iøvrigt er de homoseksuelle talrige nok til selv at opretholde et meget stort dagblad, hvis de vil.

Hvor er du?

Hvor er du, som jeg søger,
og hvorhen går din vej?
Jeg spørger, angst i længsel,
hvor skal jeg finde dig?

Er du et jordisk væsen,
du, som jeg venter på?
Eller en drøm, som aldrig
opfyldes for mig må!

De tavse nætter hørte
min hjertekval og ve.
Igennem deres mørke —
jeg kunde dig ej se!

Er du mon barn af drømmen,
født af et sværmeri —
kan aldrig du andet blive
end tåbens fri fantasi?

Stephen.

Og i de lyse dage
gik livet glad sin gang,
i sommergrønne skove
sang fuglen jubelsang.

Hvert væsen søgte mage —
kun jeg alene stod
og spejded' — alle vegne —
med savnet i mit blod.

Når solen sank i havet,
guldrosa i sin glød —
da brændte også savnet,
som i min åre flød!

OMKRING EN ANMELDELSE

Af Homophilos.

Redaktionen af tidsskriftet »Mentalhygiejne« har ofret en side på en anmeldelse af »Vennen« i sit juni-nummer. Selv om det naturligvis glæder os at blive omtalt og påny se bekræftet, at udenforstående finder, at vor journalistik er holdt i et sobert plan, så må vi med beklagelse se, at ikke engang mentalhygiejnere har forståelse af vort oplysningsarbejdes betydning. Man anfører 3 grunde til at nære betænkeligheder.

Den ene er frygten for, at vort arbejde skal påvirke dem, der står på vippen, således at de bliver homoseksuelle, skønt de måske ellers kunde være blevet heteroseksuelle. Denne angst for, at »de normale« skal gå over til »vort parti« møder vi så ofte, at vi med lidt humoristisk sans ikke kan undgå at se det pudsige heri. Der må jo virkelig være noget særligt dragende i homoerotik, siden der er så stor fare for, at vippen går ned til »den forkerte side«.

Noget andet er, at denne frygt for »overtalelse« skyldes manglende kendskab til forholdene. For det første agiterer vi ikke for at få tilgang, men fremhæver tværtimod i mange artikler vor triste lod. For det andet sørger naturen selv for skabelse af følelsesfæller, så vi aldeles ikke behøver at gøre det mindste, for at holde tilgangen vedlige. Og for det tredje vil ingen gå over til os uden i forvejen at være i besiddelse af et sjæleliv, der betinger homoseksualitet. Dette er endda medfødt, og følgerne er praktisk talt uafvendelige. En del bliver dog stående ved biseksualitet. Disse rent elementære forhold synes vi ærlig talt, mentalhygiejnere burde vide besked med, før de begynder at retlede os.

Anke nr. 2 går ud på, at vi ved vort krav om officiel ankerkendelse vil blive isoleret i en social særgruppe, fordi samfundet er heteroseksuelt fundamenteret. Resultatet vil derfor blive, at vi kom til at stå udenfor samfundet og blev endnu mere ensomme, mener »Mentalhygiejne«.

Hertil er at sige, at det er samfundets fejl, hvis det isolerer os i stedet for at være tolerant og large i sit syn på naturens rigdom af sjælelige udtryksformer. Det nuværende ensrettede syn på kønsforhold er alligevel ikke holdbart i det lange løb, og offentligheden vilde dåne, hvis den vidste, hvor mange af samfundets ansete personligheder og uundværlige støtter, der er på vort hold. Den isolering, tror vi ikke på, for

samfundet kan ikke undvære os. Det er da også at undervurdere offentligheden, at den i længden skulde være så fantasiløs, at den kun kan goutere den banale kønskonstellation, som menneskene har videreført fra dyreriget. Det er jo almindelig kendt, at en række fremtrædende personligheder er homoseksuelle, og det ser folk da heldigvis stort på, hvis de da ikke har en altfor provinsiel indstilling. Hvorfor skulde så ikke også de mere jævne homoseksuelle kunne gouteres, når de holder deres privatliv for dem selv?

Endelig mener »Mentalhygiejne«, at det ikke passer, når vi hævder, at de homoseksuelle er fuldstændig sunde, bortset fra den seksuelle inversion. Bladet påstår, at vi frembyder mange nervøse træk, som ikke alene skyldes vor vanskelige sociale stilling.

Dette må vi protestere imod. Nervøse mennesker findes også blandt de heteroseksuelle, og er der flere nervøse træk at iagttage hos homoseksuelle, kan det kun skyldes forfølgelse og manglende forståelse. Der findes jo også forskellige grupper af homoseksuelle med vidt forskelligt følelsesliv, så de kan ikke vurderes ud fra samme synsvinkel. Nogle homoseksuelle er sky og ulykkelige. Andre er tilfredse og ganske åbne, uden at finde anledning til at skjule noget. Hos sidstnævnte er der skam ingen nervøse anlæg at iagttage.

»Mentalhygiejne« slutter med at sige, at man fra lægelig og mentalhygiejnisk side stærkt må fraråde vort blad, selv om hensigten ser ud til at have været god. Den rette fremgangsmåde vil være social-medicinske undersøgelser, hvori medvirker læger, som har forståelse for de homoseksuelle befolkningslags pinefulde stilling. De ofte særprægede evner skal udvikles på positiv måde, og desuden har man ofte indtryk af udmærkede sublimeringsmuligheder.

Idet vi takker for forståelsen af vor pinefulde stilling og de ofte særprægede evner, må vi samtidig sige, at vi heldigvis har mærket stor interesse for vort blad netop fra lægeside. Det er ikke alene læger, der selv ved, hvor skoen trykker, men også endnu flere, som har gennemskuet, at de foreslåede »social-medicinske undersøgelser« ikke hjælper mere end en skræder i helvede. Smukke ord og velmenende fraser kan vi ikke nøjes med mere. Hvorfor kan man ikke ligeså godt fra mentalhygiejnisk side ærligt indrømme, at man står uden muligheder for at »helbrede« homoseksualitet? Den rette fremgangsmåde vil da simpelt-

hen være at akceptere tingene, som de er og råde enhver til at følge sin natur, når det kan ske uden at overtræde næstekærlighedens lov.

I stedet for kører mentalhygiejnikerne frem med sublimerings-mulighederne. Ja, er det ikke yndigt? Efter god indremissionsk recept skal vi leve afholdende — ikke blot til ægteskabets almindelige alderstrin, men *hele livet!* Det vil sige, at de glæder, som for alle andre mennesker er en selvfølge og noget i retning af en livsbetingelse, skulde undrages os, blot fordi vor krop ikke svarer til vort sjæleliv. Hvad er det dog for en hyklerisk og skinhellig moral at forkynde — for andre!

Der er ikke noget i vejen for, at en sjover kan frembringe afkom på samfundets bekostning. Det er jo »normalt«. Men hvis stakkels homoseksuelle vil hjælpe hinanden til lidt glæde, så må det frarådes. Det kan ikke akcepteres. Nej, de skal sandelig sublimere deres følelsesliv! Hyklari og atter hyklari. Må vi så ikke i stedet for bede om den store og kloge læge, som — efter at have erkendt, at han ikke kunde hjælpe en af vore følelsesfæller — sagde til ham: »*Gå hjem og vær god ved Deres ven!*«

VOR ENQUÊTE

Der kan fremføres en slags forklaring på, hvorledes vi ved første øjekast kender vore egne — eller da de fleste af dem.

Alt på jorden har sin egen atmosfære, der rækker så langt, som de bølger når, der sættes i bevægelse ved udstråling. Denne atmosfære kaldes aura, som gensidigt tiltrækker eller frastøder, og derfor kan vi forstå, at enkelte mennesker er os så meningsløst imod, uden at vi endog kender dem. De har i deres aura stråler, som virker ubehageligt på os, og andre har stråler, som lader os føle velbehag og dermed sympati for dem.

Vi mennesker tiltrækkes af nogle og frastødes af andre, og således er det også med »os«. — Da vi er af en lidt anden opbygning end heteromennesket, er vor psyke specielt anderledes, og vor aura må derfor blive forskellig fra andres. De stråler, som hidrører fra vor afvigende struktur, vil derfor ofte kunne virke frastødende på hetero og sympatisk på homo, og da alt levende er både modtager og afsender, er vekselvirkning uundgåelig.

Vi er således aspekter for alt, hvad vi selv tiltrækker, og vor egen særlige psyke indfanger derfor de stråler, der hos den fremmede er modsat

vore, altså henholdsvis de maskuline og de feminine, og derfor sluttes kontakten straks. Det *kan* dog også ske, at vor opfattelse kan snyde os lidt, og dette er gerne i tilfælde af biseksualitet, eller hvis vi måske på det givne tidspunkt selv er i en stemningsfase, som afføder ønsker om, at den pågældende skal være den, som kan stille et eventuelt savn. Men det synes nu at være temmelig sjældent, at vor sunde opfattelse og dømmekraft påvirkes af et utilfredsstillende lykkebehov. *Stephen.*

MUSIKENS MAGT

Af Ilse Bariel.

Vi kender alle den bølge af udefinerbar glæde, der gennemstrømmer os, når musikens toner går ind til vor inderste sjæl. Så glemmer vi alt andet — nyder blot øjeblikkets skønhed.

Men musikken kan også være en kilde til dyb vemod, for jo dybere et menneskes følelser røres, desto mere smerter det, hvis der er modgang og sorger, som skal bekæmpes.

Hvem kender ikke den følelse af samhørighed, når man sammen med et menneske, man holder af, kan sidde i timevis uden at mæle et ord, blot åbne øren og sind for tonernes underskønne magt. Man føler sig ekskluderet fra verdens støj og larm og føler med en intensitet, at skulde dette andet menneske en skønne dag forlade een, så vilde man føle det som en umulighed at leve.

Og når det så sker, at man står alene tilbage — som oftest med smerten — så er det, man synes, at der gives intet mere. — Dog, i løbet af kort tid opdager man, at det jo slet ikke er umuligt at leve. Det er blot svært — åh, så svært at komme igennem den første tid. Man kan ikke høre et musikstykke, uden det minder om svundne dage — fordi netop disse strofer, disse harmonier står i forbindelse med noget, man har oplevet sammen med ham eller hende. Det kan være en spadseretur i en sen midnatstime, det kan være en dag, hvor modgang har bragt os sammen, og man har mildnet sorgen for den anden. Ak, ja, der er mange ting, der kan minde og gøre ondt.

Men som tiden går, opdager man, at netop de samme toner — de samme melodier — kan give en noget helt andet. De kan give fred, for når et sår først er så nogenlunde lægt, er det mere hærdet til at tage

mod stød udefra, og musikken kan i stedet for smerte bringe lykke og glæde ved kun at give tilbage af de skønneste timer og minder, man har oplevet sammen. Så glemmes det, der var anstødsstenen til brudet, og tilbage står kun de lyseste stunder.

Shakespeare siger: »Er elskov musik for dig — så spil ...«. — Ja, men glem så ikke, at de bitre tanker, der fødes i modgangstider, ikke må bringe ondsindet frem. Man mødes — og skilles, måske fordi man alligevel ikke fandt det, man søgte, og så farer man videre på sin livsbane, frem mod nye mål, nye idealer — glemmende, at man måske efterlod et åbent sår dér, hvor man sidst havde skabt solskin. Så er der kun eet at gøre for den, der blev svigtet:

»Mach' es wie die Sonnenuhr,
zähl die heitren Stunden nur«.

At glemme alt, der helst skal begraves, er svært, men prøver man at gå i rette med sig selv, stiller man sig selv det spørgsmål: »Hvori ligger så *din* skyld?« I første omgang vil vi måske svare: »Det *var* ikke min skyld«. Men er vi ærlige overfor os selv, vil vi nok alligevel kunne finde fejl hos os selv. Måske har vi bare været for gode mod den anden, og det er også en fejl. En svag sjæl må man — ikke mindst for menneskets egen skyld — behandle med en fast og dog kærlig hånd.

Når man så vidt, at man kan se dette, er oprejsningens sejr halvt vundet. Så har man fundet det vigtigste — fundet ind til sig selv — og måske fundet fred.

Glem aldrig at sprede solskin, hvor du går. Husk, at et venligt nik eller et smil kan fordrive de mørkeste regnvejrsskyer. Og glem heller ikke, at formår du at trænge ind i musikens sjæl, vil du finde glæder og værdier, der er mere trofaste end det menneske, du ødsler dine bedste tanker på, men som tilsidst efterlader dig med blødende sår.

Har livets hårdhed formørket dit sind,
og føler du afmagten snige sig ind,
da spil så hele verden ryster.
Musik er lægedom for de hårdeste dyster.

Så længe tilnærmelsen er uden berøring er også glæden uberørt.

Georg Wulff.

MENINGER OM EN BOG

Da meningerne om Gore Vidal's nye bog »Byen og søjlen« er så forskellige, bringer vi her to anmeldelser med modsat fortegn. Vi håber hermed at have delt sol og vind lige.

Red.

Når man er færdig med at læse »Byen og søjlen«, er man blevet forstemt. Personerne, der figurerer i bogen, er så godt som alle homo- eller biseksuelle, og man spørger uvilkårlig sig selv: Er vi virkelig sådan? Man tvivler. Er homoseksuelle virkelig så fortrukne, så selvoptagne, så vege og så lidet trofaste, som de her fremføres i frihedsdressur? Hvorfor i alverden skal homoseksuelle fremstilles som psykopater, drukkenbolte og nassefyre? Man slapper af, når man i tanken lader alle de store, hvis seksualliv afveg fra normen, passere hukommelsen, *mennesker*, der har været med til at bære kultur og moral frem og derigennem har været uvurderlige medskabere af det menneskelige samfund.

Hvorfor har forfatteren behæftet hovedpersonen Jim med dette Bob-kompleks? Herregud, lidt mutuel onani en week-end med skolekammeraten Bob og så er Jim leveret! Desværre er det ikke gået op for forfatteren, at det er resultatet af handlingen, der er det primære. Her er det selve handlingen, der spiller rollen. Indtil trivialitet kender vi hytte, bål og flodbred. Tænk hvis vi andre havde taget lige så tungt på »første gang«, så havde vore omgivelser flydt med kvalte partnere (Jim er — oh så jaloux, at han med bare næver kvæler sin Bob), og vi havde måske som Jim på bogens sidste side stået ved flodens brusende, grumsede vand. Man håber, han hopper i. Han er ikke bedre værd, og samme omgang kan man ønske forfatteren.

Hvis forfatteren har homoseksuelle tendenser, er det så ikke dårlig moral at latterliggøre sine egne? I hvert fald er forfatteren for ung til at kunne optræde som samfundsrevser. Iøvrigt får man en mistanke om, at forfatteren fisker i de oprørte vande, Kinsey-rapporten har forårsaget. Dersom de homoseksuelle personer i bogen havde været fremstillet som mennesker og ikke som psykopater, havde bogen bestemt ikke fået lov at passere det amerikanske bogmarked uantastet. I det frie Amerika har hykleriet sine kronede dage.

Og så samtalerne, diskussionerne, de *er* dræbende, simpelthen. Al denne forlorne viden, denne pseudo-kultur. Ret skal være ret, at det

er sandt, når der side 191 nederst står at læse: »Jeg er bange for, sagde den lille mand, at der skal mere til end lange sætninger for at skabe stor litteratur«. Så sandt, så sandt!

Argos.

★

En frygtelig smagløs annonce fortalte, at nu kom Gore Vidal's »Byen og søjlen«. Havde folk ikke angst for homoerotisk litteratur, så skulde de nok få det ved at læse annoncen i dagspressen.

»Byen og søjlen« kunde godt stå på egne ben. Det viste sig nemlig, at forfatteren har skabt en bog, der absolut placerer sig i topklassen af de bøger, der i de senere år er udkommet med dette specielle emne. Gore Vidal skaber fine figurer, så levende at man synes at kende dem alle. Det er *rigtige mennesker* af kød og blod, som vi nu engang er. Hverken værre eller bedre. Vidal må sidde inde med et godt kendskab til netop de mennesker.

Hovedpersonen Jim er gjort så fint og følsomt — denne friskfyragtige sportsmand, som på bunden skjuler søgerens vege, længselsfulde sind — parat og rede til at vente og gennemgå alt for endnu engang at træffe *ham*, pubertetsårenes store eventyr. Og når det sker i bogens slutning, og man føler Jims hjerte banke heftigere, og lykken og besidderglæden trænger på — så får man det voldsomste chok gennem det, der sker, og man tænker: Var det nødvendigt?

Men man bliver klar over, at det skete ikke er noget specielt, der kan hæftes på de homoseksuelle, for hver eneste dag kan man i pressen læse om lignende affærer blandt de heteroseksuelle. — Jeg vil ønske, at alle vilde læse »Byen og søjlen«. Har man først bogen i hånden, holder man nemlig ikke op, før man er gennem de 235 sider.

Gid andre forfattere vilde tage emnet op, så vi mandlige homoseksuelle kunne få en pendant til Radclyffe Hall's »Ensomhedens brønd« — det mangler vi stadig.

Bjørn.

(Tilsendt fra Eiler Wangels Forlag A/S. Pris kr. 10,75).

Forbundets landsformand, A. J. Lundahl-Madsen, Ålborg, vil i tiden 1. til 24. august være disponibel for private eller offentlige møder ang. forbundets arbejde. Intet honorar eller rejseudgifter, kun ophold. Omg. henvendelse til postbox 124, Ålborg.

BIDRAGSLISTE

Siden offentliggørelsen af sidste liste, har vi haft den glæde at modtage følgende bidrag (opgjort pr. 1. juli):

747-146	kr. 20,00	794-264	kr. 2,00
863-914	» 12,00	875-956	» 2,00
A-366	» 3,50	750-625	» 9,00
873-949	» 200,00	730-239	» 12,00
744-722	» 12,00	856-777	» 7,00
868-476	» 8,00	821-850	» 17,00
726-520	» 10,00	813-065	» 13,00
735-490	» 12,00	A-739	» 13,00
852-835	» 8,00	877-958	» 2,00
845-600	» 7,00	737-590	» 4,00
719-350	» 500,00	782-371	» 4,00
A-693	» 6,90	879-184	» 21,90
A-363	» 6,00	796-581	» 6,00
A-632	» 6,00	872-951	» 7,00
A-191	» 13,00	848-921	» 7,00
A-436	» 6,00	710-170	» 3,00
806-367	» 3,00	859-839	» 12,00
A-179	» 6,00	839-894	» 5,00
976-957	» 7,00		
877-733	» 6,00		
A-188	» 4,00		
834-697	» 14,00		
739-521	» 26,13		
851-925	» 2,00		
772-245	» 6,00		
		Ialt kroner	1051,43
		+ tidl. indgået	263,16
		Ialt kroner	1314,59

Vi føler trang til at bringe vor hjerteligste tak for disse bidrag, som har muliggjort, at vi kunde levere 4 sider mere i hvert nummer af bladets første halvår end lovet, samt at også dette nummer fremtræder i større udgave og med fotografier. Fremtidige bidrag vil muliggøre, at vi kan bibeholde dette nummers format og udstyr. Derfor send os, hvad De kan afse, idet vi beder Dem huske: Jo større bidrag, desto mere kan vi yde til gengæld.

Landsledelsen.

Fotografier velegnet til offentliggørelse i bladet modtages gerne, men skal være påtegnet tilladelse til offentliggørelse. Originalen returneres efter brugen.

D. S.

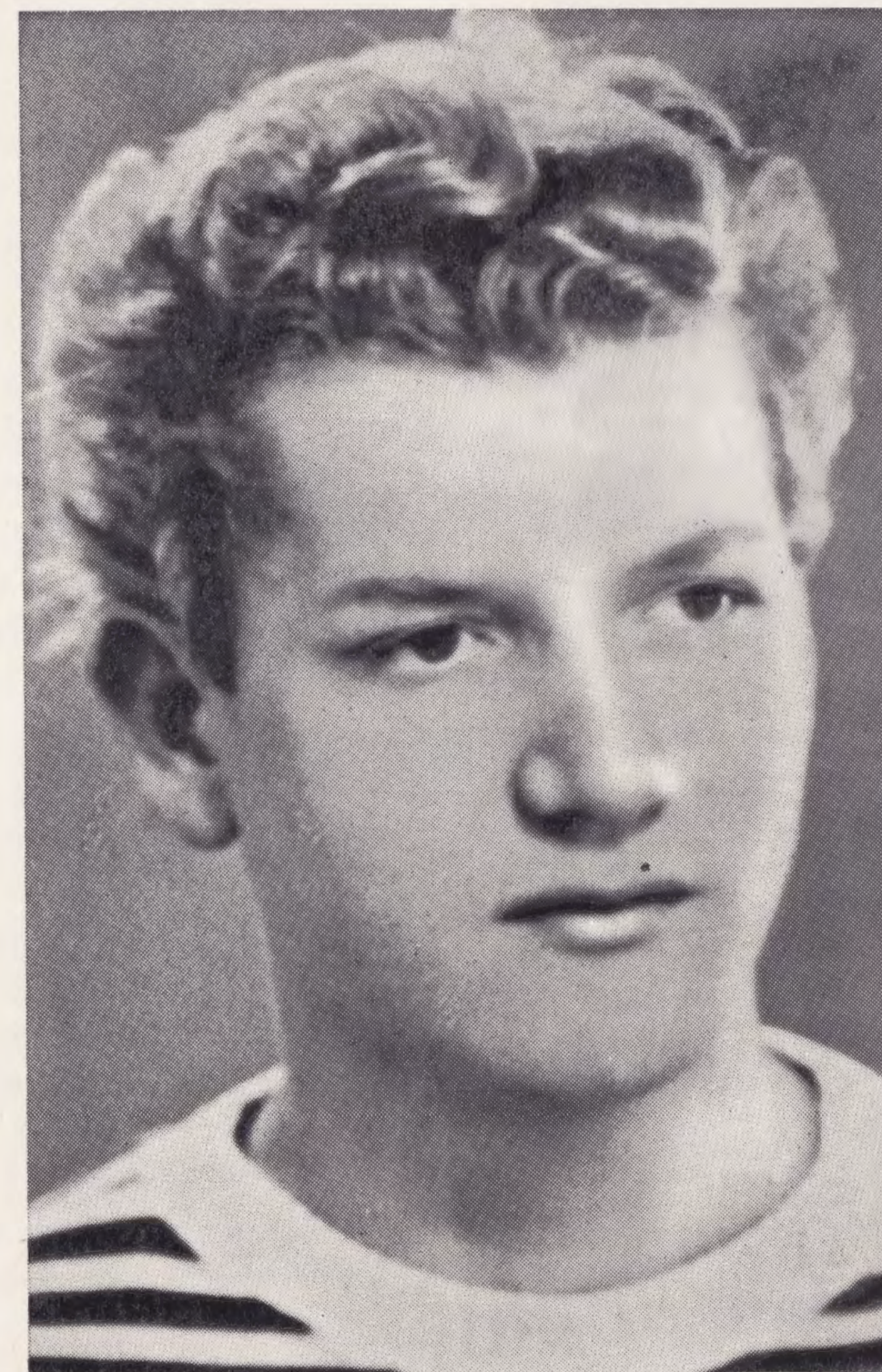
»Det finns heller ikke noe vennskap mellom menn, som er helt uten et element av seksualitet, hvor lite enn vennskapets vesen er betegnet dermed, hvor helt motsatt det enn er vennskapets idé«.

Dr. Otto Weininger.

☆

»Auch das unnatürliche ist Natur«.

Goethe.

James Cain forteller

Den verdenskjente amerikanske forfatteren *James Cain* har skrevet en roman med titelen »Serenade«, hvori bokens »jeg« bl. a. forteller om sin gode barndomsvenn *Winston Haves*, som er homoerotisk. »Jeget« i boka er selvfølgelig ikke homoerotisk, men sier dog følgende: »Hver mann har 5 procent av det der i seg, hvis han møter det mennesket, som vekker det i ham, og jeg møtte ham; annet er det ikke«.

Videre forteller »jeget« en gang følgende:

»Jeg satt og så på baseball-spilleren og slukte alle bevegelsene hans, og så kjente jeg plutselig hjertet mit stoppe. Holdt den på å dukke fram i meg igjen, den tingen som hadde fått tak i meg, da jeg traf Winston? Hadde den gutten der ute en virkning på meg, som ikke hadde noe å gjøre med baseball? Skulle det der bli følgen, fordi han holdt seg unda meg?«.

Ved Rolf.

Natlivet på Rådhuspladsen

I anledning af et overfald på politiet har bladene igen beskæftiget sig med det natliv, der udfolder sig på Rådhuspladsen i København. »Berlingske Tidende« skrev den 10. juli bl. a.:

»Mange er tilsyneladende pæne mennesker, folk fra den højere middelklasse og fra de velhavendes kreds. Det er den store skare af homoseksuelle, der i nattetimerne driver deres spil omkring nedgangen til »den underjordiske«. Sjældent har de vanskeligt ved at finde »venner«. I reglen er det unge arbejdsløse og arbejdssky. Deres særprægede påklædning skiller dem ud fra den øvrige flok. Sørgeligt er det at erfare, at den natlige prostitution på Rådhuspladsen er velkendt ikke blot ude i landet, men også ud over landets grænser«.

Senere hedder det, at politiet har indledt en skarpere kurs. Således bliver enhver marinesoldat, der opholder sig på pladsen, efter at den sidste sporvogn er kørt, omgående vist bort, da det har vist sig, at de unge mennesker i stadig stigende omfang efterstræbes af de homoseksuelle. (Hvorfor ikke omvendt? Red.).

»Berlingske Tidende« slutter med at skrive, at der har været betydelig mere ro på Rådhuspladsen, efter at den skarpere kurs er indledet. Men det er de homoseksuelt prostituerede, der får de løse eksistenser til at holde til. Og så længe de opfører sig roligt, kan man ikke forbyde dem at komme der. Rådhuspladsen er jo trods alt en offentlig plads.

Også »Nationaltidende« har beskæftiget sig med emnet (den 9. juli). Man nævner, at det er almindeligt kendt, at der ved nødtørftsanstalten drives en udstrakt homoseksuel virksomhed. Det nævnes også, at en del marinesoldater i deres orlov har taget fast ophold på Rådhuspladsen om natten. I tidens løb har man indenfor søværnet måttet behandle adskillige sager omhandlende unge marineres ulovlige virksomhed i terrænet omkring »Den underjordiske«.

Vicepolitiinspektør Wolf udtaler til »Nationaltidende«, at det er politiets absolutte mening at få de uheldige forhold bragt til ophør, men det er vanskeligt, da det nu engang ikke er forbudt folk at opholde sig på gaden om natten. Der vil blive et mere intensivt tilsyn, men om forholdsreglerne iøvrigt vil politiet ikke udtale sig på forhånd. Marinesoldaternes opførsel vil man drøfte med marineledelsen. Det bliver et

spørsmål om soldaternes frihed og dens anvendelse, slutter vicepolitinspektøren.

Naturlig opførsel

Trods mere eller mindre god kritik, mest mindre, i de forskellige dagblade købte jeg bogen »Byen og søjlen«, der jo netop omhandler vort problem. »Ligefrem, chokerende, sensationel, ofte forvirrende —«. Måske, men i hvert fald værd at læse. Må jeg have lov til at citere en smule af en samtale mellem to af bogens hovedpersoner:

»— og jeg kan ikke se nogen fornuftig mening i, at de skal prøve på at opføre sig som kvinder, sådan som mange af dem gør. Dersom en mand holder af en anden mand, er det en mand, han ønsker, og dersom han ønsker en kvinde, så er det en kvinde, han ønsker —«.

Netop dette har jeg ofte tænkt på, når jeg fra gaden eller på restauration har set kammerater, der opførte sig som kvinder. Hvorfor er de ikke naturlige? Eller *er* de naturlige? Er det blot mig, der ikke forstår det? Er der nogen, der kan svare mig derpå?

Peter.

— — —
Mon man ikke kan gå ud fra, at alle mennesker — bortset fra særlige omstændigheder — opfører sig naturligt, dvs. sådan, som det er naturligt *for dem*? Vi har ikke ret til at forlange, at andre mennesker skal opføre sig netop sådan, *som vi synes* er naturligt. Men vi kan med rimelighed forlange af dem, at de ikke optræder udfordrende, for det vil skade vor fælles sag.

Det er det sjælelige, der er bestemmende for vor opførsel. Derfor har man ingen ret til at forarges over, at en kvindelig sjæl optræder feminint, selv om den bor i et mandligt legeme. Det er jo netop herpå, alle vi homoseksuelles problem hviler, at offentligheden bedømmer os efter vor krop, skønt det dog er det sjælelige, der er det primære. Den samme fejl må vi endelig ikke begå indbyrdes.

En meget feminin mand kan med sin bedste vilje ikke undgå de feminine bevægelser, hvor gerne han end vil. Vi ser her bort fra de få, som med vilje skaber sig. Ingen kan løbe fra sin inderste natur. Og hvad er mere naturligt end at være sig selv? Den ret må vi give alle mennesker, også dem, som ikke er gennemsnitstyper. Vi trænger alle til tolerance, forståelse og indbyrdes kærlighed.

Red.

DEN MORALEN ER RAR DEN

Av John

Fra vor norsk-amerikanske medarbejder i Californien har vi modtaget nedenstående tankevækkende beretning.

Red.

Det hente i en av Amerikas storbyer. Det var efter krigen, og gutter, som hadde sluppet fra det med livet, kom hjem igjen. Deres kjere mødte på stasjonen for å hilse dem velkommen hjem. Andre flokket også regelmessig did hen, og jeg var en av dem.

Her kommer toget, og om noen minutter stanser det. Avmønstrede soldater strømmer ut. En ung kvinne, antagelig en sygepleierske, blir mødt av en middelaldrende kvinne, moren kanskje, og det med omfavelse, kyss og klapp.

En ung gutt hopper smilende ned og blir mødt av en eldre mannsperson. Der er tårer i øinene hans, men det var vist gledestårer. — Å, Bill, hikstede manden, idet han omfavnet gutten og presset varme kyss mot hans leper. Det gjore sterkt inntrykk på mig og andre. Det var nok far og sønn.

Omtalte kvinne så det også. — Hvad i Guds navn er dette? En mann, som burde vite bedre, omfavner og kysser en gutt. Og noe så skandalaktig foretar han sig mitt på lyse dagen. — Å, her er en polis. — Arrester denne mann og gutten der.

Hvorfor? spør politen. For skandalaktig — umoralsk opførsel. Var der et fnugg av moral i ham, vilde han aldri ha optrådt så lidenskape-
lig frekt. Jeg vil følge med til stasjonen som vidne.

Polisen går over til mannen: Er gutten her din sønn? Ja, han er den yngste og kom netop hjem nu efte å ha vert i krigen. Hans to brør faldt i krigen, føier mannen til og tørker sine våte øine. Og du er sikkert glad for å ha fått denne gutten din hjem igjen? Glad? Jeg har aldri vert så glad i hele mitt liv, og jeg er nu 61 år. Og det var et lykkelig øieblikk i mitt liv å se dig ønske ham velkommen hjem med favntak og kyss.

Polisen går tilbake til damen: Er dette din datter? — Og hun har vert i krigen? — Og du ønsket henne velkommen hjem med å omfavne og kysse henne? — Nu vel, hvis du som mor, har rett til å ønske din datter velkommen hjem med kyss og klapp, har også denne far derborte rett

FRA VORE AFDELINGER

København

Forbundets københavnske afdeling havde den 1. juli en vellykket udflugt »Ud i det blå« med ca. 70 deltagere. I to turistbiler kørte man til Fiskebæk hotel, hvor der skulde spises. »Bob« bød velkommen, og senere havde landsformanden, A. Lundahl Madsen, ordet under stort bifald. Ligeledes var der forskellig underholdning, og kl. 23 kørte man videre til Emdruplund kro for at danse.

★

I et udsendt cirkulære har den københavnske afdeling meddelt, at der skal ydes et lokalt kontingent på 50 kr. årligt. Dette høje kontingent har vakt nogen fortrydelse rundt omkring, og det kan da også meddeles, at det ikke er i overensstemmelse med hovedbestyrelsens ønsker. Også fattige mennesker skal have lov til at deltage i vort arbejde. Da der også indenfor afdelingens bestyrelse er modstand mod det høje kontingent, er spørgsmålet i øjeblikket til ny forhandling, og opnås der ikke enighed, vil det blive forelagt medlemmerne på en generalforsamling i nær fremtid.

Odense

Udvalget, som midlertidigt leder afdelingen, har i den forløbne tid fået samlet en mængde adresser på følelsesfæller over hele Fyn. Man har således kunnet glæde mange mennesker med Forbundets brochure, hvorved de har fået mulighed for at tilslutte sig vort arbejde. Desuden har Odenseafdelingen modtaget en gave på 50 kr. til støtte for sin fortsatte virksomhed.

VI TO

*Den elskov, hvis adelsmærke
er renhed, tryghed og fred,
har ret til at løfte sit hoved
til hver en tid og hvert sted;
den slår over dybeste kløfter
sin lyse, fodsikre bro,
der bærer os op over menneskers nag,
til renere luft, hvor vi frit toner flag,
hvor vi lykkeligt lever, vi to.*

Vera.

»Vennen« udgives af »Forbundet af 1948« og udkommer 10 gange om året. Abonnement, kr. 6,00 pr. halvår og kr. 12,00 pr. helår, kan indbetales på postkonto 727 15, c/o »Forbundet af 1948«, postboks 809, København Ø. Bladet tilsendes abonnenter i lukket kuvert. Al post vedrørende foreningen og bladet sendes til »Forbundet af 1948«, postboks 809, København Ø. Redaktionen slutter den 5. i måneden. Redaktører: »Homophilos« og A. J. Madsen (ansvh.), postboks 809, København Ø.

Takst: 20 øre pr. ord, som vedlægges i frimærker samtidig med bestillingen. Indsendes til »Forbundet af 1948«, postbox 809, København Ø, senest den 20. i måneden.

Svar til nedenståendeannoncører sendes til postbox 809, København Ø, med angivelse af annoncens mærke. Indsend billetter i dobbelt kuvert, og vedlæg upåklæbet porto til viderebefordring i den yderste kuvert. Fra udlandet må medsendes internationale svarkuponer i stedet for frimærker.

Stockholmsbo, 26 år, med eget hem, söker kontakt med dito Københavnsbo, mellem 20 og 30 för semesterudbytte. Svar mrkt.: »Juni-sept.«

Hvem vil korrespondere med mig? — Jeg er feminin, 24 år og vil gerne have en oprigtig ven. Breve med foto ønskes til billet mrkt. Nordvestsjælland.

Forretningsmand, 30 år, søger varigt venskab med stabil ung mand. Foto ønskes og tilbagesendes. Billet mrkt. 1526.

Til Argentina. Høj, kraftig mand, 33 år, søger kammerat med udvandring for øje. Helst høj, maskulin provinsianer i samme alder eller yngre. Hver betaler selv sin rejse (ca. 1800 kr.). Jeg påtager mig gerne ordningen af visa o.s.v. Må være absolut sandfærdig og en god kammerat. Billet mrkt. Argentina.

28-årig hollænder, sekretær i regeringskontor, søger korrespondance (engelsk eller tysk) og udveksling af bladene. Billet mrkt. »Nederland«.

29-årig kineser, født på Java, nu i Holland, ønsker korrespondance (engelsk) og udveksling af modelstudiefotografier. Billet mrkt. »Li Fung«.

Tæn, dygtig og velsoigneret ung mand, 23 år, søger stilling som bartender, eventuelt tjener, 15. august eller 1. sept. 7 år ved faget, eksamensbevis samt anbefalinger (ikke feminin). Billet mrkt. »Bartender«.

B Ø G E R

nye og antikvariske

MALERIER . FYLDEPENNE

SPECIALITET:

Seksual-litteratur

køber bladets læsere med fordel hos os, idet vi ikke alene er billigst kontant, men også på rate. Intet ratetillæg. Forlang boglister.

10 procent af forlagets salg til læserne, uanset den enkeltes køb, tilgår Forbundet af 1948.

Send Deres ønsker og bestillinger til:

Forlaget »AKTUEL LITTERATUR«

Postbox 3 ✧ Nørresundby

HVORFOR ER VI SÅDAN?

✧ *Homophilos' artikelserie i pjece-
form*

En fiks pjece, hvormed De kan glæde
følelsesfæller, som er i sjælelig nød.

Pris 1,50 kr. Kan betales i frimærker
samtidig med bestillingen

VENNENS FORLAG

Postbox 809 . København Ø . Giro: 727 15